

* * *

А потім, ніби і так було мало
туги
Повітря засіяло чимось білим
Камінь фасадів заслало
Вперше і вдруге
Швидко темніло

І в сутінках скрадалися
Перехожі
Всі відчували: щось затівається
Щось на все інше
не схоже
Так, ніби в калюжах мряка переливається

Чума в місті чумних
Храни нас, Боже

І кожна друга пара очей дивилась вниз
А кожна перша молилась на небосхил

Пам'ять людська навік закарбує той день
День коли зверху посипалось пір'я з янгольських
крил

* * *

Я живу на перехресті ракет
Кожна ракета хоче потрапити в ціль
Згадую як циклювали вдома паркет
На скатертину хтось висипав сіль

Сіль на столі це не до добра
Хоч я і стараюсь позбутись старих прикмет
Не дуже вдається (і не дивина)
Бо всі ми живемо на перехресті ракет

* * *

Ми ведемо своїх
Мікрожиттів
Мікроблог

Крізь шпарину
Паралельних світів
В пусту квартиру
Входять
Привиди минулого

Запалюють плиту
Воду кип'ятять
Заварюють чай

Пам'ять людська
Будь проклята
Ти носиш з собою
Всі ці
«Обіймаю»
«Не скучай»

Всі ці зустрічі
Всі ці прощання
Вії на яких тануть сніжинки

За вікнами ніч
В чашці ще лишається
Так багато чаю

Якась жінка думає про якогось чоловіка
Якийсь чоловік думає про якусь жінку

Якісь люди
Постійно думають і нічого не роблять
Якісь зачиняють наглухо двері
Якісь збираються в далеку дорогу

Замість «алло» все частіше
Хочеться сказати «шо блять»
Замість простягнути руку
Хочеться зі злістю
Тицьнути вперед ногу

Всі не помічають
Тих хто поряд
Живемо звично
За нашим звичним звичаєм

Врешті завжди залишається
Пуста квартира
Стіл
А на ньому чашка
З недопитим чаєм

* * *

Скільки людина
Може випробовувати власну вдачу

Якщо не маєш відповіді
Піди хіба поплач

Якщо не лишилось сліз
Просто покричи

Ракета приходить вночі
Ракета приходить вночі

І поки ти маєш день
Скажи всім кого любиш
Люблю

Ракета рве тіло
Вбиває надію
Руйнує сім'ю

Якби вона мала голос
Мабуть би сказала

Пробач
Маєш сили — кричи
Не маєш сили — плач